

Sygn. akt II K 330/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 19 czerwca, 1 września, 13 października i 30 listopada 2015 roku sprawy **M. D.** syna M. i M. z domu M. urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 stycznia 2015 roku w Ł., województwa (...) jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości I-o,67 mg/l i II-o,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim w sprawie sygn. akt IIK 800/11, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego M. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3 (trzech);

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 220 (dwustu dwudziestu) złotych, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych

czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 330/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2015 roku, około godziny 18¹⁰, pełniący służbę patrolową funkcjonariusze z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w Ł. P. Ś. (1) i M. Z. zatrzymali w Ł., na ulicy (...) do kontroli drogowej jadącego jako kierujący samochodem osobowym F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. D., z uwagi na to, że kierowane przez niego auto miało niesprawne lewe światło mijania. W trakcie kontroli kierujący oświadczył, że nie

posiada prawa jazdy, ponieważ zostało mu ono zatrzymane przez Policję. Nadto stwierdzono, że znajduje się on w stanie co najmniej po spożyciu alkoholu, albowiem wyraźnie wyczuwalna była woń alkoholu z ust, dlatego też został on przebadany alkosensorem z wynikami 0,90 i 0,93 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Z uwagi na powyższe dowiedziono M. D. na badania stanu trzeźwości do budynku Komendy Powiatowej Policji w Ł. i poddano takowemu badaniu na urządzeniu Alkometr A2.0, które to wykazało w dwu kolejnych badaniach, przeprowadzonych w odstępach dwu minut, iż w litrze wydychanego przezeń powietrza zawarte jest 0,67 mg i 0,81 mg alkoholu etylowego i tym samym znajdował się w stanie nietrzeźwości.

/ **dowód** : zeznania świadka P. Ś. – k.5; protokół użycia alkosensora - k.2; protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem legalizacji – k.3-4/

M. D. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyski z dnia 12 września 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 800/11 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny w ilości 60 stawek dziennych po 20 zł każda; nadto – wobec wymienionego orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych na rzecz (...) Stowarzyszenia (...) w K.. Ponadto - został też skazany wyrokiem sądu N. H. w Norwegii z dnia 16 listopada 2012 roku za prowadzenie lub usiłowanie prowadzenia pojazdu pozostając pod wpływem alkoholu, innej substancji odurzającej lub narkotyków na karę 36 dni pozbawienia wolności oraz grzywnę 4.000 koron norweskich lub 15 dni kary pozbawienia wolności w przypadku braku zapłaty; orzeczono wobec niego także dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów.

/ **dowód:** dane o karalności – k. 8, 42-44; odpis wyroku SR w Ostrowcu Świętokrzyskim wraz z informacją co do uiszczenia świadczenia pieniężnego - k. 53-54/

M. D. ma 24 lata, posiada wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, aktualnie uczącym się i zatrudnionym jako pracownik fizyczny w Norwegii, utrzymującym się z osiągniętych dochodów w wysokości 8.000-9.000 złotych miesięcznie. Jest on kawalerem, nie mający nikogo na utrzymaniu i nie posiadającym żadnego majątku większej wartości. Oskarżony był karany sądownie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. przez Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim w 2011 roku oraz w 2012 roku przez sąd norweski za prowadzenie lub usiłowanie prowadzenia pod wpływem alkoholu bądź innej substancji odurzającej lub narkotyków.

/ **dowód:** dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 23; dane o stanie majątkowym – k. 12; dane o karalności – k. 8, 42-44; odpis wyroku II K 800/11 SR w Ostrowcu Świętokrzyskim wraz z informacją o uiszczeniu świadczenia pieniężnego - k. 53-54/

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i wyjaśnił, że był u swej sympatii w Ł., spędzając z nią czas m.in. spożywał alkohol (ilości którego nie wskazał), po czym rano wypił dwa piwa, zaś jadąc po południu, podejmując decyzję o jeździe samochodem, był przekonany, że jest już trzeźwy. Potwierdzając wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których ograniczył się jedynie do przyznania się do winy i odmówił złożenia wyjaśnień, zadeklarował, iż „więcej taka sytuacja się nie powtórzy”; prosił także, by Sąd nie orzekał wobec niego kary pozbawienia wolności, wyrażając gotowość uiszczenia wyższej kary grzywny. Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom w znacznej ich części, która nie pozostaje w sprzeczności z zeznaniami świadka P. Ś. (1), na których oparto się ustalając stan faktycznych w sprawie oraz w dowodach z dokumentów, odmawiając im równocześnie tego waloru w zakresie okoliczności spożywania przezeń alkoholu w dniu zdarzenia: otóż fakt, że podczas ponowionego badania stanu trzeźwości M. D., po 18 minutach, poziom alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wzrósł o 0,03 mg/l świadczy - zgodnie z elementarną wiedzą z zakresu toksykologii alkoholu - że wymieniony pił alkohol w niezbyt odległym czasie od badania, albowiem pozostawał jeszcze w fazie wchłaniania się tego środka.

Przesłuchany w charakterze świadka funkcjonariusz Policji, który przeprowadzał kontrolę drogową: zarówno stanu trzeźwości, jak i dokumentów oskarżonego młodszy aspirant P. Ś. (1) opisał przebieg wykonanych przez siebie czynności i zeznania te zasługują na obdarzenie ich w pełni walorem wiarygodności, znajdując potwierdzenie i

uzupełnienie w całości zgromadzonego ponadto materiału dowodowego, czyli zarówno w dowodach z dokumentów, jak i częściowo w lapidarnych wyjaśnieniach samego oskarżonego.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

M. D. został oskarżony o popełnienie występku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia. Przepięstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowy, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przepięstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Występek natomiast z § 4 tego przepisu, będący typem kwalifikowanym tego przestępstwa, popełnia ten, kto realizuje znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat i zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w tymże przepisie sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W dniu 18 maja 2015 roku weszła w życie wprowadzona ustawą z dnia 20 marca 2015 roku nowelizacja Kodeksu karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 541), na mocy której to, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. po zmianie, środek karny w postaci zakazu

prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się dożywotnio, a ponadto orzeka się świadczenie pieniężne w kwocie co najmniej 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Zgodnie z brzmieniem art. 4 § 1 k.k. zasadą jest, że zmienione przepisy ustawy karnej stosuje się także w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed dniem wejścia w życie takiej zmiany, jednakże przepis ten statuuje też obowiązek stosowania ustawy poprzednio obowiązującej, o ile jest względniejsza dla sprawcy. W wypadku opisanej zmiany nie ma żadnej wątpliwości, że wprowadza ona obostrzenia zasad odpowiedzialności za przestępstwa komunikacyjne, popełnione w stanie nietrzeźwości i dlatego też w odniesieniu do M. D. i jego czynu Sąd zgodnie z regułą zawartą w art. 4 § 1 k.k. stosował przepisy ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji, tak dla orzeczenia kary, jak i środka karnego. Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed 18 maja br. w razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości. Zakaz ten orzeka się w latach od roku do lat 10.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 25 stycznia 2015 roku w Ł., województwa (...) jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim w sprawie o sygn. akt II K 800/11, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyczerpując tym samym swym czynem znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłaczające winę.

Sąd na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył M. D. za popełnione przestępstwo karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem, jak również co do tego, że czyni to będąc wcześniej uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej, mając przy tym na względzie także i to, że mimo dość młodego wieku oskarżony wszedł w tego samego typu konflikt z prawem na terenie Królestwa Norwegii. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym – skuterem znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego.

W ocenie Sądu pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu – a za taką Sąd uznał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Równocześnie, mając na uwadze wszystkie okoliczności i motywy kierujące oskarżonym przy popełnieniu tego przestępstwa, tj. świadomość, że nie ma on uprawnień do kierowania pojazdami, fakt znajdowania się w stanie znacznej nietrzeźwości i świadomość tegoż, uprzednią karalność oskarżonego za tego rodzaju przestępstwo i popełnienie czynu w warunkach quasi-recydywy określonej treścią przepisu art. 178a § 4 k.k., za które to przestępstwo zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. sąd może zawiesić warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych przypadkach, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie znajdując żadnych okoliczności łagodzących, ani też przewidzianych w art. 69 § 4 k.k. szczególnych okoliczności uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary, tym

bardziej, że i sam oskarżony takowych nie podnosił, poza wyraźnie okazywanym na sali rozpraw lękiem przed wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności, przejawiającym się wielokrotnymi prośbami o nieorzekanie takowej kary. Równocześnie Sąd nie znalazł żadnych podstaw do orzeczenia zamiast kary pozbawienia wolności deklarowanej przez oskarżonego znacząco wyższej kary grzywny, mając na względzie głównie to, że wyrok taki, zgodny z takowym wnioskiem, byłby takim przekazem do społeczeństwa, który jest nie do zaakceptowania: że wyższy status materialny pozwala na swoiste „wykupienie się” od odpowiedzialności – w tym wypadku: od represji, jaką niewątpliwie jest kara pozbawienia wolności, kosztem wysokiej grzywny.

Tym samym kara wymierzona M. D. jest, zdaniem Sądu, w pełni adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego i stopnia jego zawinienia, spełniając także wszelkie wymogi wychowawcze i prewencyjne w stosunku do tegoż oskarżonego.

Sąd, w związku z treścią art. 56 k.k., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat będzie adekwatne i wystarczające, w szczególności spełni funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Nadto nagminność tego rodzaju przestępstw i związane z tym niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego i jego uczestników, szczególnie przy uwzględnieniu bardzo wysokiego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, nie pozwalało w ocenie Sądu na orzeczenie zakazu na krótszy okres czasu. Orzeczenie zakazu było obligatoryjne.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 220 zł, na które składają się poniesione przez organy postępowania wydatki oraz opłata sądowa w wysokości 120 zł.